

тѣ царіе, никой да непочнта Христа, а
кои-то сѧ непокораваѫж, заплашваѫж гы съ
страдалческы мжкы и смртъ. Из добрый
Поліевкѣ не сѧ плашаše, а смѣло пропо-
вѣдва Христа. Неговый драгарз Неархъ, съ
кого-то много сѧ обычаѫж, т҃рдаше сѧ да
го раздѣла за да сѧ невѣдава на мжкы; из
той като мѣ исприказа вѣднѣжъ, кротко съ
пріателскы разговоркы, че нищо неможе го
раздѣли отъ любовь Христова, отиде на
тѣржище-то, дѣ прочете царско-то писмо,
послѣ като го заплюва, раздира го на ча-
сти; тамъ съглѣда нѣколко идолы, носени
къмъ капище-то, и приближи сѧ үжъ да
имъ сѧ поклони, из откакъ сѧ присма на
поганци-тѣ за тѣзно-то кесвміе, үлава
идолы-тѣ и гы испотрошава единъ по единъ.

Слѣдъ това дохожда и неговый тестъ
Филиксъ, кой-то вѣше отрѣденъ отъ цара
да мжчи Христіаны-тѣ; подѣръ него доде
и дѣщера му Павлина. Поліевкѣвъ жена,
коа-то почна да сѧ үдѣмва плачишкомъ и
да нарѣжда тѣ: що ти стана, о вѣдмю-
блѣній мой Поліевкѣ? Какъ си сѧ помамилъ,
и кой та повдигна да испотрошишъ 12